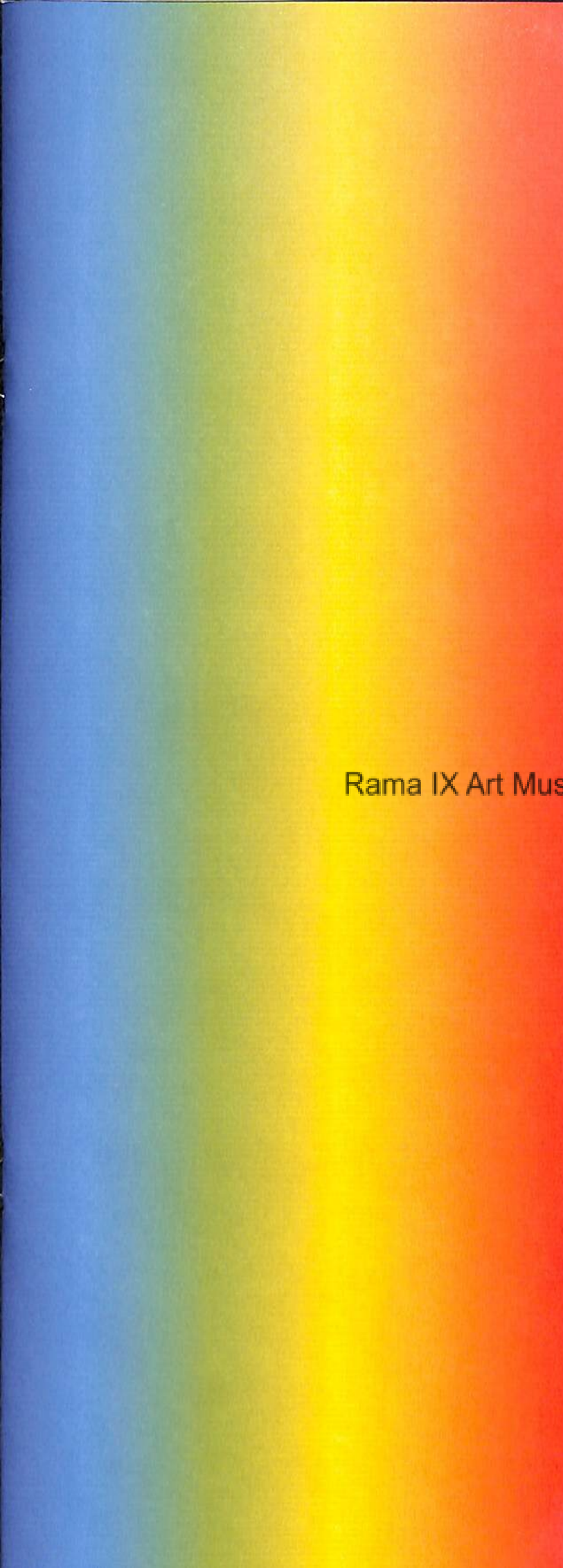

Rama IX Art Muse

CONTENTS

Randix Art Museum Foundation

HOW TO USE

ความทรงจำเพื่อนาคต: สะพานข้ามสายรุ้ง

5 ปีกำลังจะผ่านไป หลังเกิดภัยพิบัติครั้งใหญ่ในภูมิภาคโทโฮคุ ประเทศญี่ปุ่น เมื่อวันที่ 11 มีนาคม ปี 2554 แต่ระยะเวลา 5 ปีสำหรับเรา ใช่ว่าผ่านไปอย่างรวดเร็วแต่อย่างใด ภายในเวลา 5 ปีนี้ที่คนเราทุกคนมีอยู่อย่างเท่าเทียมกัน และอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เราได้ประสบการสูญเสีย หวนนึกถึงอดีต แต่ในที่สุดเรากีย้ายเท้าก้าวไปข้างหน้าอีกครั้ง ไม่มีใครบังคับให้เวลาหยุดเดินได้ ความทรงจำที่สืบทอดกันมาจากบรรพบุรุษยุคดึกดำบรรพ์ลึกลับแทรกอยู่ในเวลาที่วณ และเชื่อมโยงกับเราที่ดำรงชีวิตอยู่ในปัจจุบัน โครงการ Rikuzentakata Artist in Residence Program ของเราพยายามมองหาและถักทอสานเกล็ดน้อยๆ ของภูมิทัศน์ความทรงจำและเวลาที่มองไม่เห็นของคนเหล่านั้น เพื่อสร้างให้มันเป็นสิ่งจับต้องได้ เราเริ่มโครงการเล็กๆ นี้เมื่อปี 2556 และ 3 ปีได้ผ่านไป ศิลปินชาวต่างชาติจากเวลส์ เนเธอร์แลนด์ ฟิลิปปีนส์ ไทย และเยอรมันได้มาพำนักที่เมืองริคุเซนทาคาตะราว 1-2 เดือน ใช้ชีวิตร่วมกับผู้คนในพื้นที่เพื่อเก็บสะสม บันทึกและสืบสานความทรงจำที่มีค่าของผู้คน

หนึ่งในศิลปินรับเชิญในโครงการของเราในปี 2558 มาจากเมืองไทย ชื่อ อังกฤษ อัจฉริยโสภณ เป็นทั้งจิตรกร ช่างภาพ เจ้าของแกลเลอรีและร้านอาหารที่เชียงใหม่ แม้เขาใช้หลากหลายวิธีในการสร้างสรรค์ แต่สายตาของเขาเล็งไปที่ปัญหาในสังคมร่วมสมัยตลอด คราวนี้เขาได้วาดภาพสายรุ้งกับผู้คนในพื้นที่ และอีกคน ธวัชชัย พัฒนภรณ์ เป็นศิลปินรับเชิญในโครงการของเราในปี 2557 แต่เขาได้อาสากลับมาช่วยโครงการและพำนักอยู่ที่ริคุเซนทาคาตะเพื่อสร้างผลงานอีกครั้ง

อังกฤษ, ธวัชชัย และศิลปินที่มาพำนักอีก 2 คน ทั้งหมด 4 คน ใช้ชีวิตร่วมกัน เดินไปเดินมาในเมืองริคุเซนทาคาตะที่ได้สูญหายไปและกำลังจะเปลี่ยนไป พบเจอผู้คนมากมาย และวันสุดท้ายของการพำนัก ได้จัดนิทรรศการวันเดียวจบ ชื่อ "Nice meeting you: ยินดีที่ได้พบเธอ" อังกฤษได้เปิด "แกลเลอรีนาคต" โดยรวบรวมภาพวาดสายรุ้งที่เขา ร่วมกันวาดกับผู้คนมากมายในพื้นที่ และส่วนธวัชชัย ได้จัดแสดงภาพทัศนียภาพที่เขาถ่ายไว้ตอนเขามาพำนักเมื่อปี 2557 โดยใช้ฟิล์มเนกาทีฟ สิ่งล้ำค่ามากที่สุด ก็คือ เหล่าศิลปินได้ทำอาหารของประเทศของตนเพื่อต้อนรับแขกที่มาชมงาน ให้อุ่นและช่วงเวลาแห่งรสเลิศ ประกอบด้วยการพบกับทั้งเพื่อนเก่าและเพื่อนใหม่ ทำสิ่งเดียวกับมนุษย์คนเรา ทำกันตั้งแต่โบราณกาล คือ รวมตัว คุยกัน ยอมรับกัน ร้องเพลง และเต้น เพื่อแบ่งปันชีวิตของเราต่อกันและกัน ข้าพเจ้ามั่นใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านั้นกลายเป็นความทรงจำเพื่อนาคตอันใหม่และมีค่าสำหรับผู้คนในพื้นที่ เพราะอังกฤษและธวัชชัยได้เดินทางข้ามเวลาและสถานที่ และสร้างสะพานข้ามสายรุ้ง แม้มันดูเปราะบาง แต่มันช่างงดงาม ขอขอบคุณทุกคนจากใจ ศิลปินทั้งหลาย และผู้คนต่างๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับโครงการนี้ แล้วพบกันใหม่ Nice Meeting you again!

เทโกะ ฮินูมะ

Program Director โครงการ Rikuzentakata Artist in Residence Program
รองศาสตราจารย์แห่งมหาวิทยาลัย Joshibi University of Art and Design

Memories for the Future: A Bridge Over A Rainbow

Five years are passing, after the great disaster in Tohoku, Japan, on 11 March 2011. For me, it was like ages. We were unavoidable to live equally. We all faced loss and haunted by it. At last, we are moving on again. The world keeps going round, and no one can stop it. Inherited memories from our ancestry, that intervened in between the time bit by bit, are influencing us in nowadays. The Rikuzentakata Artist in Residence Program was trying to look for and to succeed fragments of memorial scene and invisible past of people in the city, then made them touchable. We began this small project in 2013. Through three years, foreign artists from various country like Wales, Netherland, The Philippines, Thailand and Germany have visited in Rikuzentakata city for 1-2 months. Lived with locals for collecting, reporting and succeeding their priceless memories.

Angkrit Ajchariyasophon, one of the guest artists in 2015 from Thailand, is a painter, a photographer and an owner of both gallery and restaurant in Chiang Rai. Although, he uses many techniques for his art, yet he only points it at contemporary social problems. This time, he drew a rainbow along with the locals. Tawatchai Pattanaporn, was the guest artist in 2014, returned to the project last year for continuing his work of art again.

Angkrit and Tawatchai, with another two artists, had lived together and walked around the lost Rikuzentakata. They met a lot of people. The last day of the residency, they created one-day exhibition, called "Nice Meeting You: Yin Dee Tee Dai Pob Ter". Angkrit launched the "Future Gallery", the series of rainbow paintings, which he painted with the locals. Tawatchai exhibited his landscape photography from back when he was in the city the year before. He photographed them all by negative film.

The most valuable thing was the artists had a chance to cook their own local foods for welcoming guest in the exhibition. Time of warmth and good food, consisting with seeing old friends and knowing new friends, and do like human do in the old time - we gather, we talk, we accept each other, we sing and dance for sharing lives.

I am certain for what happened are going to be good new written memories for all the people living in the city. That because Angkrit and Tawatchai had traveled through time and places, and they built a bridge over a rainbow. It looked fragile yet beautiful. I would like to thank the artists and everyone who involved in this project, with my heart. And see you next time. Nice Meeting You again!

Teiko Hinuma

Program Director โครงการ Rikuzentakata Artist in Residence Program
Associate Professor, Joshibi University of Art and Design

未来への記憶〜虹を越えて

2011年3月11日の大震災から、間もなく5年が過ぎようとしています。私たちにとって5年という月日は、決して短い時間ではありません。誰にとっても等しく降り注ぐ5年間のあいだに、失い、出会い、引き戻され、またそれでも前に向かわずにはいられない。誰にも止めることのできない、その時間の中には、遠く太古の祖先から引き継がれてきた記憶が宿り、今を生きる私たちへと繋がれている。陸前高田AIRプログラムがめざすものは、そうした人々の記憶の風景、見えざる時間の存在を見つめ、紡ぎだし、小さな断片をつなぐように、現していくことです。2013年にはじめてこのささやかな活動にも、3年間という時間が堆積しました。これまで、ウェールズ、オランダ、フィリピン、タイ、ドイツの各国からアーティストが約1〜2ヶ月間、陸前高田市に滞在し、人々の生活に寄り添いながら、大切な記憶を拾い上げ、記録し、伝える活動を行なって参りました。

2015年のプログラムの招聘アーティストとして滞在したアンクリット・アッチャリヤソポンは、画家であり、写真家であり、また、チェンライのギャラリー、レストランの経営者です。多様な手法を用いながらも、その視線は常に現代社会の課題に向けられています。この度は、地域の人々とともに虹の絵を描き、そして、同じくタワッチャイ・バッタナーポーンは2014年の参加アーティストとして招聘しましたが、今年、自ら志願する形で、再度の滞在制作を実現することができました。

二人を含む4名の滞在アーティストたちは、日々の暮らしを共にしながら、失われた、そして復興に向けて変わりゆく街を歩き、たくさんの人々に出会いまし。そして、滞在の最後に一日限定の展覧会「Nice meeting you : あなたに会えてよかった」を開催しました。アッチャリヤソポンは、たくさんの方々の地域の人々と「虹」の絵を描き公開する「未来ギャラリー」を公開しました。バッタナーポーンは、昨年度の滞在時にネガフィルムを用い撮影した風景写真を展示しました。そして、何よりも素晴らしい出来事であったのは、二人を含むアーティストたちが、自国の料理で来場者をもてなしてくれたことです。暖かな湯気とともにある美味しい時間。そこには、再会と、新しい出会いとがありました。太古の昔から、人間とは、そして、集い、話し、お互いを受け入れ、歌い、踊り、命を分かち合ってきたのです。この出来事は、時間と場所を越えて、アッチャリヤソポン、バッタナーポーンの二人が繋いでくれた、儚くも美しい虹の架け橋として、またひとつ、人々の大切な未来への記憶となったことでしょう。このプロジェクトに賛同してくださったアーティストをはじめとして、関わって下さった方々へ心からの感謝を。またお会いしましょう。Nice meeting you again!

日沼 禎子
陸前高田AIRプログラム プログラムディレクター
女子美術大学 准教授

The Process of Hope

Prabda Yoon / Thailand

Writer, Novelist, Artist

In August 2011, at the invitation of the artist Nawa Kohei, Tawatchai Pattanaporn and I were driven through various towns in the Tohoku region that were completely devastated by the historic tsunami and earthquake. Things looked utterly destroyed, abandoned, vague, fantastical and inevitably melancholic.

Everyone on the trip took pictures but each had his own way of capturing the unthinkable scenes we witnessed. I took a lot of close-ups and interiors of empty houses and shops. Fascinated by the lingering memories and the all too present sense of the human spirit within the uncomfortable void in each place, I looked at the remains objects, furnitures, images on walls, books, pieces of fabric and wondered about their previous owners. I tried to imagine their daily routines, their hopes and dreams. I wondered whether most of them had died.

More than ten thousand people died in the disaster. But their things didn't die, for things do not die. Things are either lost, thrown out, or demolished. But somehow the things I photographed clearly represented death and dying. They also seemed to me to convey the message that, however much we value our lives and however special living creatures appear to be on this earth, to nature as a whole sometimes even people are not so different from things. We can get lost, thrown out, and demolished just as the things we own.

As the world knows, some southern provinces of Thailand—the country Tawatchai and I call home—were seriously effected by the Indian Ocean earthquake and tsunami in December 2004. I did not know Tawatchai then, but I was also given the opportunity to see the aftermath of that disaster. Some of the scenes I saw in those southern Thailand provinces bore striking similarities to those I saw in Tohoku: huge ships in the middle of dry land, familiar objects appearing in unusual places, vast vacant spaces, discarded and heavily smashed cars, crumbled households, etc. I remember feeling too stunned to express anything meaningful. I was supposed to write a kind of memoir about my trip and I did try to do it. I found it impossible to be accurate about, or even to simply describe, the experience. It was the same with the Tohoku trip.

What could I say about something like that? How could I even begin to understand it? When people hurt each other we can come up with so many ways to express our reactions to such human follies: to find someone to blame, but when the hurt is done by nature, all we can do is mourn our loss and persevere.

It was months after our Tohoku trip that Tawatchai showed me some of the photographs he took. He was the only person on the trip using film cameras, so naturally he had to wait until the film rolls could be developed to make the prints and turn them into digital files by scanning to send them to me. Some people, even professional "photographers" may now question the necessity of taking pictures with film. The output quality of digital cameras used to be terrible, but it has improved immensely, even surpassing film cameras in many ways, so why bother to wait so long and spend so much money on film photographs when one can point, shoot, see, send and print, almost instantly?

Taking pictures with film cameras have made a modest comeback in recent years as a kind of artistic hobby in some circles, but this is not really a comeback or a new fad; it was a popular hobby for many even when film was the only way to capture images of reality. I remember well the excitement, in my high school black and white photography class, of seeing images gradually come to life under the surface of chemical liquid in the darkroom. There is something magical and memorable about that process and it's not surprising that film photography refuses to go extinct.

When I saw Tawatchai's prints from our Tohoku trip I realized that even though we were in the same places and saw the same things, how and what we thought about those scenes were quite different. Of course, I won't pretend to know what was going through his mind when he snapped the shots, but I found it fascinating that even such a loss could be interpreted in so many different ways.

For his stay at the Rikuzentakata AIR program in 2014, Tawatchai again captured images that were the results of the 2011 disaster. But they are drastically different from the images of destruction, loss, death and dying we somehow found our own way to record during our trip together. I was not with Tawatchai in Rikuzentakata this time and I had not been following the progress of recovery in Tohoku very closely. I had no idea how the people were doing, how they are coping with their lives, learning to live with their loss. The prints Tawatchai sent to me this time were mostly portraits of the people he met, the people effected by the disaster, the people we never had a chance to meet in 2011. And again, Tawatchai used film cameras to capture these portraits. It was when I saw the set of these new images that I realized how his use of the film photography process to be particularly fitting for the subject.

What was missing in our 2011 trip was what is evident here in Tawatchai's 2014 Rikuzentakata striking portraits. In 2011, I saw the melancholic and overwhelming power of destruction by the quick and merciless hand of nature, the result of which made me wonder about the triviality of human activities, the uselessness of human things. But it was not the complete picture. Nature of course does much more than to destroy, and human nature is wondrous precisely because it contains such a thing as hope. This is what comes through in Tawatchai's portraits. I could not find it in the broken, abandoned things. It was not present in the stacks of car corpses, nor was it hiding in the empty spaces throughout the devastated areas of Tohoku. Because hope is a unique human quality and it exists only in us. Some of it can be detected in our eyes and we can sometimes see it in the eyes of others. It's what I see in Tawatchai's portraits.

And like the magical moment when the image of a film photograph slowly appears in the darkroom, the process of hope, though gradual, is the human magic that often happens in darkness, affirming that there was light and there will be light.

Rama IX Art Museum Foundation

Prabda Yoon

born in Bangkok, left for the United States at 14 and returned at 26. He has since written short stories, novels, essays, film reviews, screenplays, and song lyrics. His 2002 story collection, *Kwam Na Ja Pen* (Probability), won the S.E.A. Write Award. He is also the founder of Typhoon Books, a small publishing house, and cofounder of Bookmoby, a small bookstore and website for the Thai literary community. Several of his works have been translated to Japanese.

The films "Last Life in the Universe" (2003) and "Invisible Waves" (2006), directed by Thai "new wave" director Penek Ratanaruang, were made from Prabda's screenplays.

Prabda is also the Thai translator of modern English literary classics such as J.D. Salinger's *The Catcher in the Rye* and *Nine Stories*, Anthony Burgess' *A Clockwork Orange*, Karel Capek's *R.U.R.*, and Vladimir Nabokov's *Lolita*.

希望の過程

ブラーブダ・ユン／タイ／ライター、小説家、アーティスト

2011年8月、アーティストの名和晃平の招待で、タワチャイ・バッターナボルンと私はあの歴史に残る津波と地震の甚大なショックを受けた東北のいくつかの町を車で巡った。それらは完全に破壊され、放置され、虚ろで、現実離れして、それによって憂鬱そうに見えた。我々は旅の道すがら写真を撮ったが、それぞれが違った視点で目撃した信じられない光景を捉えていた。私は至近距離の写真と、空になった家や店の家具を多く撮影した。まだ残っている記憶と、それぞれの場所には居心地悪い空虚さの中の誰かが居合わせているような感覚に惹き付けられ、私は残された品である物体たち、家具、壁に掛かっている写真や絵、本、布地の一部を見て、それらの以前の持ち主のことを想った。彼らの日課を想像してみた。彼らの希望、そして夢。彼らの殆どは、亡くなってしまったのかと思いを巡らした。

1万人以上がこの震災で命を落とした。しかし彼らの品々は死んではいなかった、それらは死なないのだ。品々は流されるか、粉碎されるかして失われた。しかし私が撮影していた品々は、なにかしらはっきりと死と、死にゆく瞬間を伝えていた。それらは私にメッセージを抱え込んでいるようにみえた。つまり、いくら我々が私たちの生に価値を付けたとしても、またはいくらこの地球に特別な生き物が表れたとしても、ひとつの総体としてみれば自然にとって人は時には物と大して違いはしない。私たちだって所有してる物と同じように失われ、流され、粉碎されうるのだ。

世界でも知られている通り、タワチャイや私が母国と呼ぶこのタイという国の南のいくつかの県は、2004年12月のスマトラ島沖地震で深刻な被害を受けた。私はその時タワチャイのことを知らなかったが、その災害の直後の経過を見る機会を与えられた。タイ南部の県で見たそれらの光景が、東北で見たその光景に類似して襲いかかり、うんざりさせられる。乾いた地面に突如現れる巨大な舟、通常ではない場所に現れる見慣れた物体、莫大な人のいない場所、放置されひどく潰された車、落胆した家族など。私はあまりに呆然となったために、なにひとつ意味のあること表現できない感覚を覚えている。私はなにかその旅の回想録のようなものを書こうと思っていて、それをやってみた。私はその体験を明確に記述することが全くの不可能だと思いあたり、それどころか単純にすら記述できない。そのことは東北の旅も同じだった。一体なにについて語ればいいというのか？それどころか、それを理解するためにどのように始められるというのだろうか？人々がお互いを傷つけあっているときには、人の愚かさ対してや、避難する相手を見つけ出すなど、私たちの反応を表現するためのいろいろな方法を取ることができるが、苦しみが自然によってもたらされた場合には、私たちができることは喪失を嘆き耐え抜くことしかない。

タワチャイが彼の撮った写真を見せてくれたのは、東北の旅の一ヶ月後だった。彼はその旅で唯一フィルムカメラを使っていて、つまりそれはプリントをつくるためのフィルム現像と、私に見せるためにスキャニングしてデジタルデータに変換するまで、彼は必然的に待たなければならない。幾人か、プロフェッショナルな「写真家」すら、フィルムを使って写真を撮る必要性に疑問を持っている。以前はデジタルカメラの出力の質はひどいものだったが、今は大幅に改善され、多様な面からフィルムカメラを越えてきてさえいるので、構え、見て、送信して印刷する、それらを直ちにできる時代に、なぜフィルム写真家のように長い時間を待ってお金を費やすことに、煩わせられなければならないのか？

フィルムで写真を撮ることは、近年芸術的な趣味として定期的な周期でそれなりに盛り返しをみせている。しかしこれは本当の再起ではなく一時的な気まぐれ、つまりちやうどフィルムがリアリティのあるイメージを捉える唯一の方法だと思う多くの人にとっての趣味であった。私はあの興奮をよく覚えている。高校のモノクロ写真の授業中、暗室の中で見ている画像がだんだんと化学薬品の表面下で生まれてくる。現像とは、なにかしら神秘的で記憶に残るものがある。だからフィルム写真が廃止に進むのを拒むことに少し驚くことはない。

タワチャイの写真から私たちの東北の旅の記憶は、私たちは同じ場所、同じものを見ていたにも関わらず、どのようにそれらの光景について考えていたのか、相当な違いがあったということに気づいた。もちろん彼が写真を撮っていた時、彼のなかでなにが起きていたのかを知っていたと装うつもりもない。しかしそのような喪失にすら多様な方法で解釈されうるということに、私は魅力を発見したのだった。

陸前高田AIRプログラム2014のために、タワチャイはもう一度2011年の大震災によってもたらされたイメージを捉えた。しかしそれは私たちが共に旅をしたときの、なんとか記録した各々の捉え方、破壊、喪失、死やまさに途絶えていく姿、とは徹底的に違うものだった。今回私はタワチャイと一緒に陸前高田にいなかったし、東北の復興の進捗状況を近くで追ってもしなかった。人々がどのようにしていたのか、どのように彼らは生を模していたのか、喪失とともに生きるために学んだこと、私に分かることなど何もなかった。今回タワチャイが送ってきた写真のほとんどは、彼が出会った人々のポートレートだった。震災の影響を受けた人々、そして2011年には決して出会う機会を持てなかった人々。そして再度、タワチャイはそれらの人物像を捉えるためにフィルムカメラを使った。その新しい写真たちを見た時、彼がどのように被写体の特徴を生み出すために写真のプリントの工程を利用しているのか納得した。

2011年の私たちの旅で見過していたものとは何か、それはタワチャイの2014年の際立ったポートレートの中になんと明確なことか。2011年、私はあっという間で無慈悲な自然の手による、圧倒的で虚ろな破壊の力を見て、それによる結果、私は人間の営みの凡庸さ、人間の無益さについて考えさせられることになった。しかしそれは完全な写真ではなかったのだ。自然はもちろん破壊すること以上にたくさんのことをもたらし、そして人類とは希望というそんなものを持っていて、全くもって不思議である。これがタワチャイの写真から浮かび上がってきたことである。私は壊れ放置されたものの中からそれを発見することはできなかった。それは壊れた車の山の中には存在せず、ましてや東北の荒廃し無人になった場所の中にも隠れていやしなかった。なぜなら希望とは、ひとつの人間特有の性質で、それはただ私たちの中にだけ存在する。それらのいくらかは私たちの瞳の中に表れ、そして我々はときどきそれを他者の瞳の中から見てとることができる。それが、私がタワチャイのポートレートから分かったことだ。

そしてフィルム写真の画像がゆっくりと暗室で現れる時のまるで魔法のようなその瞬間、希望の過程がゆるやかに、それは暗闇の中でときどき起こる人々の魔法として、そこには光がありそれは光になるのだ。

Rama IX-Art Museum Foundation

ブラーブダ・ユン

タイ、バンコク生まれ。14歳でアメリカを離れ、26歳に戻る。今まで短編、小説、エッセイ、映画評論、映画脚本、歌詞などを執筆。2002年、短編集「Kwam Na Ja Pen (Probability)」がS.E.A文学賞を受賞。小さな出版社Typhoon Booksを設立、またブックストアでありタイ文学のコミュニティでもあるBookmobyの共同設立者。いくつかの小説は日本語にも翻訳されている。タイのニューウェーブのディレクターPenek Ratanaruangによる「Last Life in the Universe」(2003)、「Invisible Waves」(2006)の映画では、ブラーブダの脚本が使われている。また、近代英語文学の翻訳者としても活動し、J.D.サリンジャーの「ライ麦畑でつかまえて」「ナイン・ストーリーズ」、アンソニー・バージェスの「時計じかけのオレンジ」、カレル・チャペックの「R.U.R.」、ウラジーミル・ナボコフの「ロリータ」をタイ語に翻訳。

Contour A

แผ่นดินไหวครั้งใหญ่เมื่อวันที่ 11 มีนาคม ปี 2011 คลื่นสึนามิลบเมืองทั้งเมืองออกจากแผนที่ แล้วแทนที่ด้วยเศษซากปรักหักพังของชีวิตและทรัพย์สิน รวมถึงได้ทิ้งบาดแผลลึกเอาไว้ในความทรงจำของผู้คน

Earthquake on 11 March 2011 leaded to Tsunami giant waves which erased the whole city from the map of Japan and replaced it with mournful wreckages. The waves also left deep wounds in the memories of those who survive.

2011年3月11日の大地震で発生した津波は、街を地図の上から消し去った。そこに残されたのは、生活の瓦礫と忘れ形見。そして人々の記憶の中の、深い傷。

Contour B

พระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์ว่า “เมื่อมีรุ้งกินน้ำที่ก้อนเมฆเมื่อใด เราจะมองดูรุ้งนั้น และจะนึกถึงสัญญาที่มั่นคงถาวร ระหว่างเรากับทุกสิ่งที่มีชีวิตบนโลกนี้”-ปฐมกาล 9:16

God mentioned to Noah “whenever the rainbow appears in the clouds, I will see it and remember the everlasting covenant between God and all living creatures of every kind on the earth.”

そして神はノアに言われた。「虹が雲の中に現れるとき、わたしはそれを見て、わたしとこの世のすべての生き物とのあいだの永遠の契約を思い出すだろう」-創世記 9:16

Contour C

แดดส่องสะท้อนทะเลหลังฝนตกปรอยมีรุ้งโค้งเต็มครึ่งวงอยู่ทางภูเขา ใครๆก็คงรู้สึกดีกับสีรุ้ง ผมขอให้ชาวเมืองริคุเซนทะคะตะเขาวาดรุปรุ้ง

One day, there was sunshine reflecting the sea after the drizzle rain. There came a big half circle rainbow right beyond mountains. It seems that everyone feels good with rainbow. I therefore started asking Rikuzentakata people to draw me rainbow pictures.

霧雨のあとの海に反射する陽射しが、山のほうにきれいな半円の虹をつかった。みんな、虹の色を見れば良い気分になるはずだ。ぼくは陸前高田の人々に、虹の絵を描いてもらうよう頼んだ。

Contour D

ที่ญี่ปุ่น โครงการพันแสงรุ้ง (1000 Rainbows) มีเนื้อหาเกี่ยวกับความหวังและการให้กำลังใจ แต่ที่เมืองไทย สีถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ของคนสารพัดสัตว์สิ่งของสื่อถึงความเชื่อ

In Japan, the '1000 Rainbows' project communicates mainly about hope and encouragement but in Thailand, 'colors' are used widely as symbolic of every matter of ideals.

「1000の虹」プロジェクトは、日本では希望と激励になる。けれどもタイでは、あらゆる人々・ものごとの思想信条を表す記号として、色が使われている。

Contour E

วันพฤหัสบดีสีส้ม วันศุกร์สีฟ้า วันเสาร์สีม่วง วันอาทิตย์สีแดง วันจันทร์สีเหลือง วันอังคารสีชมพู และวันพุธสีเขียว ใส่เสื้อสีถูกโลก สีอันุมณีรถคันนี้คืออะไร?

Orange for Thursday, blue for Friday, purple for Saturday, red for Sunday, yellow for Monday, pink for Tuesday, green for Wednesday : wear auspicious color, gems colors, what color is this car?

木曜日はオレンジ色、金曜日は空色、土曜日は紫色、日曜日は赤色、月曜日は黄色、火曜日はピンク色、それから水曜日は緑色。縁起の良い色の服を着よう。宝石の色、この車は何色？

Contour F

ถ้ามีความคิดเห็นในแนวทางที่ยอมรับความหลากหลาย จะถูกเรียกว่า “สลิม” ซึ่งมีที่มาจาก “ซาหริม” (ขนมหวานไทยใส่น้ำกะทิ)

If you have an opinion in a way that is open to diversity, you will be called 'Salim' which comes from the Thai term 'Salim' (or wedge) - the Thai dessert contains coconut milk.

多様性を受け容れる思想は「サリム」だ、と揶揄されてしまう。サリムは「サーリム」(ココナッツミルクを使ったカラフルなタイのお菓子)から来た言葉だ。

Contour G

จักรพรรดินิโคลัสที่ 2 ถูกโค่นราชบัลลังก์โดยถูกพวกบอลเชวิคบังคับให้สละราชสมบัติเมื่อปี 1917 สิ้นสุดราชวงศ์โรมานอฟ ในปี 1918 คาสิมีร์ มัลเลวิช (Kazimir Malevich) ศิลปินชาวรัสเซีย สร้างสรรค์งานจิตรกรรมชื่อ “White on White” เป็นภาพสี่เหลี่ยมสีขาวบนพื้นสี่เหลี่ยมสีขาว ศิลปินเรียกงานจิตรกรรมของเขาว่า “Suprematism”

Nicholas II was overthrown by the force of the Bolsheviks in 1917. It was the end of the Romanov monarchie. In 1918, Kazimir Malevich, a Russian artist, created a painting called 'White on White'. It was the painting of a white square on a white square background. He called his painting 'Suprematism'.

1917年、ボリシェヴィキたちによってニコライ2世が退位に追い込まれた。そして1918年、ロマノフ朝の崩壊。ロシアの芸術家カジミール・マレーヴィチは『白の上の白』という絵画を発表した。白い正方形の上に描かれた白い正方形。他の芸術家たちは、彼の絵画作品のことを「シュプレマティズム」と呼んだ。

Contour H

“Color is the essence of painting, which the subject always killed.” -Kazimir Malevich

「色彩は絵画の本質であり、この本質は常にテーマによって損なわれてきた」-カジミール・マレーヴィチ

Contour I

ผมสร้างองค์ประกอบในงานจิตรกรรม ชุด Contour โดยการลอกเลียนองค์ประกอบจากงานจิตรกรรมของ คาสิมีร์ มัลเลวิช (White on white) โดยกำหนดพื้นที่สี่เหลี่ยมภายในภาพให้มีขนาดเป็นครึ่งหนึ่งของพื้นที่ภาพทั้งหมด

The composition in the set of paintings - 'Contour' - is following the composition of Kazimir Malevich's 'White on White'. That is to draw a square on a background by which the square has the scale of half the size of the background.

ぼくは、Contourシリーズの絵画の構成要素を、カジミール・マレーヴィチの絵画(白の上の白)から拝借することにした。画面の中に、画面全体の半分のサイズの正方形を置く。

Contour J

เมื่อครั้งที่ผมเป็นนักศึกษาศิลปะ สาขาจิตรกรรม ผมชอบทำงานแนวทดลอง ทั้ง Readymades และ Performance แต่อาจารย์ท่านหนึ่งบอกผมว่า “จิตรกรรมคือการระบายสีบนระนาบสองมิติ”

When I was a student at the department of Fine Arts, I liked to do the experiment works such as Readymades and Performance. However, one of my professors told me that 'painting is to paint colors on two dimensional paper'.

ぼくが絵画専攻の学生だった頃は、レディ・メイドやパフォーマンスといった実験的な手法が好きだった。けれども先生の一人が「絵画とは二次元平面上に色を置くことだ」と言った。

Contour K

ปี 1672 ไอแซก นิวตัน (Isaac Newton) ทำการทดลองที่ตั้งชื่อว่า “Celebrated Phenomenon of Colors.” เขาสังเกตการณ์ว่าในแสงสีขาว ประกอบไปด้วยสีหลายสี เรียกว่า สเปกตรัม (spectrum) ส่วนผมคิดว่าในคนเราหนึ่งคนก็ประกอบไปด้วยสีหลายสีเช่นเดียวกัน ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ กาละและเทศะ

In 1672, Isaac Newton conducted an experiment called “Celebrated Phenomenon of Colors.” He found out that in the white light, there comprised of many colors called 'spectrum'. In my opinion, I believe that in one person, there comprised of many colors as well depending on situations and/or circumstances.

1672年、アイザック・ニュートンは「光の現象」についての実験をおこなった。白い光はたくさんで構成されていることを観察し、それをスペクトラムと呼んだ。ぼくたち一人一人の間も、状況や、時と場所に依じて、たくさんで構成されているのだと思う。

Contour L

ปี 1969 ศิลปินชาวอเมริกัน เอลส์เวิร์ธ เคลลี (Ellsworth Kelly) ทำงานจิตรกรรมนามธรรมชุด Spectrum V เขาเคยเป็นทหารในสงครามโลกครั้งที่ 2 เขาเสียชีวิตเมื่อวันที่ 27 ธันวาคม 2015

In 1969, an American artist Ellsworth Kelly worked on a set of abstract paintings called Spectrum V. He used to be a soldier in WWII. He passed away on 27th Dec 2015.

アメリカのアーティスト、エルズワース・ケリーは1969年にスペクトラム Vという抽象絵画を発表した。彼は第二次世界大戦の際に従軍していた。2015年12月27日没。

Rama IX Art Museum Foundation

Contour M

"The negative is just as important as the positive." - Ellsworth Kelly

「ネガティブはポジティブと同じように重要だ」-エルズワース・ケリー

Contour N

"I like silence." - Ellsworth Kelly (ผมชอบความเงียบ แต่ผมไม่ชอบถูกบังคับให้เงียบ)

"I like silence." - Ellsworth Kelly (I like silence but I do not like to be forced to be silence).

「わたしは静寂が好きなんだ」-エルズワース・ケリー
(ぼくも静寂が好きだ、だけど、誰かに静かであるよう強制されるのは好きではない)

Contour O

ผมสร้างองค์ประกอบในงานจิตรกรรม ชุด Contour โดยการลอกเลียนองค์ประกอบจากงานจิตรกรรมของ เอลส์เวิร์ธ เคลลี (Spectrum V) โดยกำหนดพื้นที่ครึ่งหนึ่งของภาพให้มีขนาดเป็นครึ่งหนึ่งของพื้นที่ทั้งหมด

I set the composition in my 'Contour painting' following the composition in Ellsworth Kelly's Spectrum V. That is to devide half of the space from the other half.

ぼくは、Contourシリーズの絵画の構成要素を、エルズワース・ケリーの絵画(スペクトラム V)から拝借することにした。画面の半分の大きさを、画面の半分の大きさにする。

Contour P

ไอไซอาห์ เบอลิน(Isaiah Berlin) นักปรัชญาพหุนิยมชาวอังกฤษ กล่าวว่า "If I pursue one set of values I may detest another, and may think it is damaging to the only form of life that I am able to live or tolerate for myself and others. in which case I may attack it, I may even in extreme cases have to go to war against it. But I still recognize it as a human pursuit."

Isaiad Berlin, a pluralist philosopher says "'If I pursue one set of values I may detest another, and may think it is damaging to the only form of life that I am able to live or tolerate for myself and others. in which case I may attack it, I may even in extreme cases have to go to war against it. But I still recognize it as a human pursuit."

イギリスの、多元主義の哲学者アイザイア・バーリンは言っている。「もしわたしがある一つの価値体系を強く主張すれば、そうでないものを嫌悪するだろうし、わたしや他者を生かしあるいはわたしや他者に寛容である唯一の命の形式を損なうものだと考えるだろう。わたしがそれを攻撃するような状況であれば、わたしはそれと戦争するほどの極限の状況にあるだろう。それでもなおわたしは、それが人間の主張であることを認めている」

Contour Q

ผมแบ่งครึ่งพื้นที่ในงานจิตรกรรมออกเป็นสองส่วนเท่าๆกัน เพื่อให้บนเวที นักมวยมีคู่ชก บนกระดานไม้กระดกมีพื้นที่ให้ทรงตัว ระหว่างความเคลื่อนไหวและความสงบ รูปสี่เหลี่ยมที่มั่นคงและรูปที่ดูเหมือนว่ากำลังจะล้มลง แต่ไม่ จุดที่สมดุล จุดที่อยู่ระหว่าง การกระทำและการไม่กระทำ

I divided half of the space on the paintings to be equal to one another so that on the boxing ring, the fighter has his fighting enemy. On the seesaw board, there is some point to balance. Between movement and still, the square seems to be stable but at the same time seems to fall. But no, it does not fall. There is a balancing point: the point in the middle of doing and not doing.

ぼくは絵画の画面をきっかり同じ大きさの二面に分けた。舞台上のボクサーには対戦相手を用意し、シーソーにはバランスをとるための空間を用意するためだ。動と静のあいだ、安定した正方形といまにも崩れ落ちそうな形。けれどもそうではない。均衡点、行動と非行動のあいだの点。

Contour R

ภาวะธำรงดุล (Homeostasis) อ้างอิงถึงระบบของธรรมชาติที่ป้องกันไม่ให้เกิดความเปลี่ยนแปลงใดๆ เพื่อรักษาสสมดุล เนื่องจากเมื่อระบบนั้นๆ ไม่สามารถรักษาสสมดุลไว้ได้ มันจะส่งผลให้ระบบนั้นหยุดทำงานในที่สุด

Homeostasis refers to a natural system that protects changes from happening. This is to keep balancing. When the system could not keep balancing, it will result in ending the system.

ホメオスタシス=恒常性は、均衡を保つためにあらゆる変化を起こさないよう働く自然のメカニズムに拠っている。もしそのメカニズムが均衡を保ておくことができなくなれば、ついにはメカニズムそのものが停止してしまう。

Contour S

เวลาที่เรามองย้อนกลับไปในอดีต มันง่ายที่จะตัดสินใครๆถูกผิดดีเลว มันง่ายจนมักจะเอาสิ่งที่เกิดขึ้นในอดีตมาตัดสินถูกผิดดีเลวในปัจจุบัน หรืออนาคตอย่างมั่งง่าย ผมเชื่ออย่างยิ่งว่า ชีวิตมีความซับซ้อนและยาก ถ้าหากบอกว่าชีวิตตัดสินกันได้ง่ายๆ อาจจะหมายถึงกำลังละเลยดูดาย

When we look back to the past, it is relatively easy to judge anyone : either good or bad. Because it is that easy, we often appeal to incidents in the past to judge the morality of the present or those in the future. We often do that carelessly. I strongly believe that life is more complicated and difficult. If you say life is easily judged, it means you are negligent.

過去のことを思い返して、誰が正しく、誰が間違っていて、誰が善で誰が悪だったのか判断するのはたやすい。あまりにたやすいから、過去のことを持ち出して、現在や未来のことですら簡単に正誤や善悪の判断をしてしまいがちだ。人生というのは複雑で難しいものだと、ぼくは固く信じている。もし人生は簡単に判断できるものだというなら、それは浅慮なのかもしれない。

Contour T

มองในภาพรวมด้วยโครงสร้างของสีที่เต็มไปด้วยแรงสั่นสะเทือนเมื่อถูกจัดวางอยู่รวมกัน หากใช้เวลาและลองแยกพิจารณาอย่างถี่ถ้วนจะเห็นว่า แต่ละสีแยกกันเป็นอิสระ แต่ละสีถูกเจือปนด้วยสีอื่นๆ และเส้นที่เกิดจากการปาดระบายพู่กันในแนวตั้งเป็นร่องรอยของการทำงานซ้ำๆที่ถูกควบคุมเพื่อสังเกตการทำงานอย่างสะเปะสะปะของความคิด

Overall, you may see the structure of colors containing strong vibration when they were put together. If you take some time and look at it more closely, you will see that each color independently separates from one another. Each color is overlapped by other colors. The vertical lines created by wipping off a paintbrush are the evidence of a repeating work. The lines are controlled in order [for the artist] to be aware of [his] muddle thoughts.

まとまって配置されたものの全体を見ると、色の構造は振動力に満ちている。時間をかけて仔細に見れば、それぞれの色が自由に分離することがわかる。それぞれの色に他の色が混濁している。縦に筆を運んだことで生まれた線は、乱れた思考の仕事ぶりを確認すべくコントロールされた、繰り返しの作業の痕跡だ。

Contour U

ที่นี่ไม่มีอะไรให้เห็นแต่ให้ดู

There is nothing to look here but to see. .

ここには何も見えるものはない。見せるものがある。

Contour V

"We are doomed to choose and every choice may entail irreparable loss."-Isaiah Berlin

「わたしたちは選択を運命づけられていて、すべての選択は取り返しのつかない喪失に帰結する」-アイザイア・バーリン

Contour W

เพื่อบันทึกเหตุการณ์และเป็นประจักษ์พยานต่อความเปลี่ยนแปลงในยุคที่สังคมไทยกำลังเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนผ่านครั้งสำคัญ

To record the incidents and/or witness the changes occurred in Thailand in this period of time as it seems to be a very crucial time for Thai society to get through.

出来事の記録と、重大な変化に直面しているタイ社会の時代の証人として。

Contour X

Actionless Action, Wu Wei, Stroop Effect

動きのない動き、無為、ストループ効果

Contour Y

Love Peace Happiness

愛と平和と幸福と

Rama IX Art Museum Foundation

เหตุการณ์แผ่นดินไหวและสึนามิที่เคยเกิดขึ้นทางภาคตะวันออกของประเทศญี่ปุ่น มีบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์ ปี ค.ศ.869, 1896, 1933 และครั้งล่าสุดเมื่อวันที่ 11 มีนาคม ค.ศ.2011 เมืองถูกทำลายลงไปพร้อมกับชีวิตที่สูญเสีย ผู้รอดชีวิตสร้างเมืองใหม่บนพื้นที่เมืองเก่า เกิดเป็นภาพภูมิทัศน์ใหม่ที่ยังไม่สมบูรณ์ทับซ้อนภาพเก่าทั้งทางกายภาพและจินตภาพ

หากหลักฐานในการบันทึกทางประวัติศาสตร์คือการจดบันทึก ประกอบกับภาพถ่าย ภาพพิมพ์ ตลอดจนถึงภาพถ่ายตามแต่เทคโนโลยีในยุคสมัยนั้น จากอดีตที่เครื่องมือและอุปกรณ์เป็นของเฉพาะทาง ที่ต้องใช้ผู้มีความชำนาญเพื่อบันทึกเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์ยุคหนึ่ง จนในปัจจุบันที่ทุกคนสามารถถ่ายภาพด้วยอุปกรณ์ที่ทันสมัย ทำให้สามารถบันทึกประวัติศาสตร์ผ่านมุมมองส่วนตัวได้

เหตุการณ์สึนามิครั้งล่าสุดมีภาพถ่ายจำนวนมากที่เสียหายจากการถูกแช่ในน้ำทะเลเป็นระยะเวลานาน ชิ้นของสารเคมีที่เคลือบผิวจึงเปื่อยและหลุดร่อนออกไป เผยให้เห็นโครงสร้างทางกายภาพของภาพถ่ายที่ไม่สามารถถ่ายทอดเรื่องราว ที่มา และบุคคลในภาพได้อีก เมื่อภาพถ่ายสูญเสียความสามารถนั้น จะถูกนับเป็นภาพที่เสีย ในอีกทางหนึ่ง แม้ว่าภาพถ่ายมีความเสียหายบนผิวเคลือบสารเคมีบางส่วน เกิดการบิดเบือนของภาษาภาพ และส่งความหมายในทางอื่นโดยไม่ได้เป็นไปตามความตั้งใจของผู้ถ่ายภาพ ความเสียหายเหล่านี้ทำให้เกิดประสบการณ์ใหม่ระหว่างผู้ถ่ายภาพ ผู้ที่อยู่ในภาพ และผู้ชม ทั้งหมดที่กล่าวมานั้น ภาพถ่ายทุกภาพมีความใกล้ชิดกับความทรงจำของแต่ละบุคคล อาจเป็นสมบัติสืบทอดจากบรรพบุรุษ เป็นบันทึกชีวิตประจำวันของครอบครัว เป็นหลักฐานของการมีตัวตน โดยหลังจากการเข้าช่วยเหลือผู้ประสบภัยอย่างเร่งด่วนแล้ว มีกลุ่มอาสาสมัครตั้งโครงการเพื่อช่วยฟื้นคืนภาพถ่ายเหล่านั้น ด้วยการเก็บภาพถ่ายจากซากปรักหักพังมาทำความสะอาด คัดแยก แก้ไขด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ให้มีความสมบูรณ์ และส่งคืนให้กับเจ้าของภาพ นอกจากคุณค่าของความทรงจำที่เกิดขึ้นขณะบันทึกภาพถ่ายแล้ว ภาพด้วยเหล่านี้ยังเป็นสิ่งเตือนให้ระลึกถึงความสูญเสีย เป็นหลักฐานของการเคยมีอยู่ของบุคคลอันเป็นที่รัก

ผลงานชุดนี้เป็นการจำลองภาพจำลองของมนุษย์ผ่านงานทดลองทางภาพถ่าย โดยใช้ความทรงจำร่วม ทางประวัติศาสตร์ของเหตุการณ์สึนามิที่ชาวเมืองริคุเซนต์ทะเลเคตะได้เผชิญ และตัวศิลปินที่ได้ไปใช้ชีวิตในเมืองนี้ระยะเวลาดังกล่าว ศิลปินเชื่อว่าความจำของมนุษย์สามารถบิดเบือนทั้งโดยตั้งใจเปลี่ยนแปลงลักษณะบางอย่างตามสิ่งเร้า หรือเก็บจำเป็นภาพตัวแทนบางอย่างที่ไม่จำเป็นว่าจะถูกต้องตามเหตุการณ์จริง ตัวความจำนั้นไม่คงทนถาวร สามารถเปลี่ยนไปโดยที่ไม่รู้ตัวว่าบันทึกข้อมูลผิดพลาด บางความจำอาจสูญหายไป จนยากกลับมาใช้ไม่ได้แล้ว กล่าวคือ มีเส้นสมมติกั้นระหว่างหลักความจริงกับความจำที่ซ้อนทับกัน ทำให้เกิดผลทางใดทางหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการจัดเรียงรูปแบบของเหตุการณ์ต่างๆ วัน เวลา สถานที่ และลำดับความสำคัญที่ไม่เท่ากัน คล้ายความหมายของ Contour ในทางภูมิศาสตร์ที่เป็นเส้นสมมติตามมิติของระยะ และ Contour Drawing ตามความหมายทางศิลปะ ศิลปินจึงนำแนวคิดทั้งสองนี้มาใช้ในการสร้างภาพจำลองความจำร่วมกับชาวเมืองริคุเซนต์ทะเลเคตะ

Rama IX Art Museum Foundation

The Earthquake and Tsunami that located in the eastern of Japan were recorded in the year 869, 1896, 1933 and recently in 11 March 2011. The city was destroyed along with numbers of lost lives. Survivals renovated the old locations with modern buildings causing the new unfinished landscape that multiplied memorial scenes both psychically and mentally.

Even though, the evidence of a historical record is writing with illustrates and prints, also photographs; depends on its decade's technology. Back then, all the equipment and machinery were quite specific things which only used by specialists for recording the history. Until nowadays, everyone can take a photo by their up-to-date gadgets, recording the history with their own perspectives.

A lot of photographs were spoiled from sinking in sea water. A surface layer of chemical disintegrated. Revealing an inner psychical structure of the photographs that cannot tell its story, its origin or people who were photographed anymore. Once a photograph loses the abilities, it is no longer a good photograph. On the other way, some spoiled photograph which somehow visually distorted, still perfectly translates its photographer's thought in an unintentional way. That kind of spoiling creates new experience between a photographer, a man in a photograph and a spectator. All of the above, every photograph has a special memory for individual: maybe a legacy from someone's ancestry, maybe someone's visual diary, maybe someone's evidence for existence. After an urgent rescue for victims, a group of volunteer began a photography restoring project by collecting spoiled photographs from ruins, cleaning and classifying. Fixing them by computer program and then sending back to their owners. Excluding the value of the memories when taking it, all the photographs are also a reminder of loss and someone's love's existence.

This exhibition is a representation of a human recall via a photographic experiment by using sharing historical memories of a disaster which locals in Rikuzentakata have faced and by the artist had lived there himself for some time.

The artist believes that human memory can be intentionally adjusted by stimulus or proxy which misses out on the fact. Memory is temporary. It can be vary without your conscience. Some memory is left behind and you will never recover it. In other words, There is an assumed line separating remembrance overlays, effectuating in either way. A sequence ordered by date, time or place with a biased hierarchy, is in common to the meaning of "Contour" which, in geography, is imaginary lines that join points of equal elevation above a given level. And in art, is an artistic technique in which the artist sketches a subject by drawing lines that result in a drawing that is essentially an outline.

Therefore, the artists choose this concept to form an idea of memory along with all the people of Rikuzentakata.

Fukui earthquake 28 June 1948
by Carl Mydans

Rama IX Art Museum Foundation

東日本で起こった地震と津波の記録が残されている。それぞれ西暦869年、1896年、1933年。もっとも最近のものは、2011年。街は破壊され、人の命が奪われた。生き残った人々は古い街の上に新しい街を作った。新たな街並はまだ不完全なもので、物理的にも精神的にも古い街並と重なり合っている。

絵画や版画、写真。時代ごとに違うこれらの技術によって残された記録の中に、歴史の証拠が存在する。過去には専用の道具を用いる専門家が、その時代の歴史を記録する代表として必要だった。現代では誰もが新しい機器を使って写真を撮ることができ、個人の視点から歴史を記録しておくことができるようになった。

2011年の津波では、数多くの写真が長時間海水に浸かり、破損した。写真表面を覆う化学物質は劣化して剥がれ落ち、写真の物質的構造を明らかにしてしまう。構造だけになった写真が、その物語、由来、その中の人物について伝えることはできない。写真がその能力を失えば、その写真は損なわれたことになる。一方で、写真表面の化学物質の一部が損傷することで写真の言語が歪み、撮影者の意図とは違った形で意味を伝えるのだ、ということもできる。この損傷は撮影者と写真中の人物、そして鑑賞者のあいだに新しい経験を作り出す。ぼくが言いたかったのは、すべての写真はそれぞれの人々の記憶の近づくことだ。先祖から受け継がれたものかもしれないし、家族の日常を記録したものかもしれないし、その人がそこにいた、ということを示す証拠であるかもしれない。震災後、被災者の救援活動が急ピッチで進められたあと、損傷した写真を修復するボランティアたちの活動が実施された。彼らは瓦礫の中から写真を集め、洗浄し、分類し、コンピューターを使って完全な形に修復してから、持ち主に写真を送り返した。これらの写真は撮影したその瞬間の記憶がもつ価値を示すだけでなく、喪失の記憶を呼び起こし、愛する人がかつてそこにいた、という証拠として残る。

ここに展示した作品は、写真撮影の実験を通じて、人間の記憶を象ったものだ。陸前高田の人々が遭遇した歴史的な津波の記憶と、ぼく自身がその街で時を過ごした記憶の集合。人間の記憶は刺激や欲望によってその特徴を意図的に歪めることもできるし、実際の出来事にはそぐわないある種の象徴的な図を保存しておくこともできる。記憶そのものは長続きしない。記録された情報が誤りだったことにも気がつかずに変化してしまう。消えてしまい、もう戻ってこない記憶もあるだろう。重なり合った記憶の階層のあいだに、想像上の境界線があるのだ。その線に従えば、さまざまな時と場所で起きた出来事と、決して均一ではないそれぞれの出来事の重要性を並べて置くことができる。距離を示す架空の三次元の線、地理学というContour、芸術でいうContour Drawingの意味に近くもある。ぼくはこの二つの思想を用いて、陸前高田の人々との記憶を象ることにした。

Rama IX Art Museum Foundation

The miracle pine tree

Rikuzentakata 2015